

Predikan 3:e söndagen i Påsktiden

Vandringen börjar bra i psaltarpsalmen *Herren är min herde*. Vi leds till gröna ängar och får vila vid lugna vatten. När livet känns lätt att leva är det också lätt att se hur Gud är med och leder. Tack Gud för det fina vädret och för min goda hälsa. Tack för vänner. Tack för din skapelse, tack Gud. Jag känner din närvaro i mitt liv och ser hur du leder mig på rätt väg. Så ber vi kanske de där dagarna då livet är lätt att leva.

Men så händer något i livet och vår väg går ner i en dal. Vilka dalar har du vandrat ner i i ditt liv? Och hur hamnade du där? Fanns de redan innan du blev till eller var det dina egna val eller andras i din närhet som ledde dig dit?

Vi går igenom dalar i livet. Ensamhetens dal, sorgens dal. Ångestens eller depressionens dal. Vi behöver gå igenom dem för vår väg gick dit, om vi kunde påverka det eller ej. En dag är vi där, i början av dalen, det händer oss alla. Och plötsligt är inte tilliten lika stark längre. Gud känns frånvarande. Det mörknar omkring oss, vägen som förut låg klar framför är nu snårig eller syns inte alls, det finns ingen väg. Frågan som kommer förr eller senare där i dalen är densamma som för människorna som mötte Jesus i Salomos pelarhall i Jerusalem: Hur länge ska du hålla oss i ovisshet?

Jag läste i en artikel om ett par som förlorat sin dotter i en tragisk olycka. De isolerade sig i sin sorg och försökte med vanmakt få dagarna, veckorna att gå. Mitt i sorgen efter barnet sa en nära anhörig till dem: Titta efter vita fjärilar och fåglar. De är tecken från er dotter. Det märkliga är, sa mamman till den förlorade dottern, att det gav lindring. Jag hittade en riktning. Så har trösten varit för många av oss i sorgen, vi har sett eller hört hälsningar från dem vi saknar.

Gud vår Herde leder oss genom dalen med tecken. Vi får tecken att hålla fast vid.

Sammanträffanden, små leenden. En koltrast vid ett fönster. En melodi på radion. En vit fjäril eller fågel.

Andra tecken som bildar stigar är en del av kyrkans heliga skatter. Dopet är en sån skatt.

Varje morgon när du vaknar och ska fortsätta vandringen genom dalen är en ny morgon. Jag är med dig alla dagar till tidens slut. Så sa Jesus till dig och mig i vårt dop och det löftet gäller

alla dagar, till tidens slut. Genom alla jobbiga vandringar och mörka dalar gäller dopets löfte. När du döptes öppnade sig himlen och en röst sa: Detta är mitt älskade barn. Tänk dig att det sker varje morgon, varje morgon säger Gud så till dig.

Mitt i dalen dukar så Herden ett bord som tecken och bjuder till måltid. Vi får ta rast från vandringen genom det svåra. Brödet och vinet påminner oss om hur vi som mänsklighet delar livets vandring, så är vi fastän många en enda kropp ty alla får vi del av ett och samma bröd. Nattvarden är en rastplats och inte ett slutmål, precis som när lärjungarna firade den första gången vet vi att vandringen ska fortsätta strax. Men det är Gud själv som fyller vår bågare till bredden och sedan skickar iväg oss vidare med en välsignelse.

En dag märker du att vandringen känns lättare. Det verkar som om du tagit dig igenom den här dalen med, vägen framåt ser ljusare ut. Om du då stannar vid krönet och ser bakåt ner i dalgången lyser tecknen som små vita stenar som på rad bildar en stig. Du såg det inte då, mitt i prövningen, men efteråt blir det tydligt.

Gud, din godhet och nåd ska följa mig varje dag i mitt liv. Amen